

Sygn. akt I C 1448/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Daria Ratymirska

Protokolant Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 stycznia 2016 w Kłodzku

sprawy z powództwa J. S. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 6.500 zł i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. S. (1) kwotę 3.500 (trzy tysiące pięćset) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki J. S. (1) kwotę 441,12 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje zwrócić powódce ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 744,24 zł, tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłych.

UZASADNIENIE

Powódka J. S. (1) wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6500 zł, z odsetkami ustawowymi od dnia 19.02.2014r., tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, której doznała w wypadku komunikacyjnym w dniu 4.11.2013r.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że żądanie powódki jest wygórowane, powódka nie udowodniła związku z wypadkiem w zakresie urazu kręgosłupa szyjnego, podnosząc, że powódka cierpi na degeneracyjno – dystroficzne schorzenie kręgosłupa, nie mające związku z wypadkiem. Podniosła zarzut co do terminu liczenia odsetek, podnosząc, że zgłoszenie szkody doręczono pozwanej w dniu 20.01.2014r., zatem ustawowy termin 30 dni na likwidację szkody upłynął w dniu 20.02.2014r.

Bezspornym było, że po zgłoszeniu szkody i przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwana uznała odpowiedzialność co do zasady, wypłaciła powódce kwotę 1500 zł, tytułem zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka została poszkodowana w wypadku drogowym z dnia 4.11.2013r., gdzie została potrącona przez cofający samochód. Na skutek wypadku doznała stłuczenia przedramienia i łokcia lewego z rozległymi podbiegnięciami krwawymi i obrzękiem, stłuczenia klatki piersiowej, urazu stawu kolanowego lewego z krwiakiem i urazu stawu skokowego lewego.

Dowód:

karta informacyjna leczenia szpitalnego, informacja dla lekarza z dnia 20.11.2013r., zaświadczenie lekarskie z dnia 7.11.2013r., zaświadczenie lek.(...) z dnia 8.11.2013r., zaświadczenie lek. neurologa A. T.(k-29, 30, 31, 32, 33);

opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. S. (2) (k-194 i nast.).

Jeszcze przed wypadkiem powódka ((...)lat) poruszała się przy pomocy balkonika, cierpiała na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią. Powódka wcześniej wielokrotnie była hospitalizowana z powodu nasilających się zawrotów głowy, wynikających z niewydolności krążenia mózgowego; cierpi na miażdżycę uogólnioną, nadciśnienie tętnicze, niewydolność kręgowo – podstawną, bez związku z wypadkiem. Doznane w wypadku urazy nie wpłynęły na pogorszenie sprawności powódki, nie doszło do trwałych uszkodzeń pourazowych układu nerwowego i kostno-stawowego.

Dowód:

opinia biegłej sądowej z zakresu neurologii J. S. (2) (k-194 i nast.).

Na skutek wypadku, powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wysokości 4%, wobec wystąpienia u niej zespołu stresu pourazowego, objawiającego się występowaniem tzw. przebłysków, czyli żywych wspomnień w sytuacji zetknięcia się z okolicznościami, przypominającymi stresor (wypadek), unikaniem tych okoliczności, trudnościami w podtrzymywaniu snu. Objawy te powodują u powódki długotrwałe ograniczenia funkcjonowania.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii W. I. (k-121 i nast.).

Po wypadku powódka w większym zakresie, niż dotychczas, wymagała pomocy i opieki osób trzecich w codziennych czynnościach, jak robienie zakupów, sprzątanie, wynoszenie śmieci, rzadziej wychodziła na spacer.

Dowód:

zeznania świadków T. F., M. G. i częściowo J. J. (k-101-102).

Sąd zważył, co następuje:

Skutki wypadku na zdrowiu powódki ustalono w oparciu o opinie biegłych lekarzy z zakresu neurologii i psychiatrii, dokumentację medyczną z leczenia powódki oraz zeznania przesłuchanych w sprawie świadków i powódki (k-101-102).

Twierdzenia powódki co do urazu kręgosłupa szyjnego, następstwa wypadku z dnia 4.11.2013r., nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonych dowodach. Powódka cofnęła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy (w piśmie z dnia 16.11.2015r.), jednakże okoliczność ta nie wynika także z przedstawionych dowodów z dokumentów medycznych. Brak takiego rozpoznania w karcie informacyjnej leczenia szpitalnego z dnia 4.11.2013r. (k-32). Z zaświadczenia lekarza neurologa A. T. (2) wynika, że powódka w dniu 16.12.2013r. cierpiała na zespół bólowy kręgosłupa szyjnego (k-29), co jednak nie jest w żadnym razie dowodem na istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy tym schorzeniem a przedmiotowym wypadkiem. Tymczasem odpowiedzialność pozwanej w niniejszej sprawie ogranicza się do bezpośrednich następstw zdarzenia z dnia 4.11.2013r. Ciężar udowodnienia tych skutków spoczywał na powódce zgodnie z art. 6 kc. Okoliczność ta nie wynika także z karty konsultacyjnej (k-38) z dnia 12.02.2014r., gdzie wpisano jedynie, że powódka podawała bóle całego kręgosłupa, bez związku z wypadkiem, przy czym dokument ten został przedstawiony w niepełnej wersji (tylko jedna strona), bez podpisu osoby, która go wystawiła. Dowodem na twierdzenia powódki nie jest także skierowanie na fizjoterapię (k-34), skoro rozpoznany tam

uraz kręgosłupa szyjnego nie znajduje potwierdzenia w pozostałych dowodach, nie ma związku z przedmiotowym wypadkiem, przy czym rozpoznanie to nie zostało dokonane przez lekarza ortopeda, a przez felczera medycznego, jak wynika z dość nieczytelnej pieczęci. Istotnym jest ponadto, że powódka jest osobą schorowaną i w podeszłym wieku ((...) lat), porusza się przy pomocy balkonika, cierpi m.in. na chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego z wielopoziomową dyskopatią, co jest schorzeniem samoistnym, związanym ze starzeniem się organizmu, bez związku z wypadkiem. Wynika to wprost z opinii biegłej neurolog J. S. (2), która stwierdziła, że dolegliwości, zgłaszane przez powódkę, wiążą się z chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa i stawów. Doznane w wypadku urazy nie wpłynęły na pogorszenie sprawności powódki, nie doszło do trwałych uszkodzeń pourazowych układu nerwowego i kostno-stawowego. Również podawane przez powódkę bóle i zawroty głowy nie mają związku z przedmiotowym wypadkiem. Powódka wcześniej wielokrotnie była hospitalizowana z powodu nasilających się zawrotów głowy, wynikających z niewydolności krążenia mózgowego, cierpi na miażdżycę uogólnioną, nadciśnienie tętnicze, które nie mają związku z wypadkiem. Powódka nie wykazała także związku przyczynowego pomiędzy występującymi u niej bólami kręgosłupa lędźwiowego a wypadkiem.

Na podstawie w.w. dokumentacji medycznej powódki i opinii biegłej neurolog, Sąd ustalił, że na skutek przedmiotowego wypadku powódka doznała stłuczenia przedramienia i łokcia lewego z rozległymi podbiegnięciami krwawymi i obrzękiem, stłuczenia klatki piersiowej, urazu stawu kolanowego lewego z krwiakiem i urazu stawu skokowego lewego (k-30, 31, 32, 33, 194 i nast.). Okoliczności te nie były kwestionowane przez pozwanego. Jak wynika z opinii biegłej neurolog, następstwa tego wypadku nie wywołały na zdrowiu powódki trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w aspekcie neurologicznym. Jednakże, biorąc pod uwagę zakres tych obrażeń, obiektywnie uzasadnione były podawane przez powódkę powypadkowe dolegliwości bólowe w obrębie lewego ramienia i klatki piersiowej. Po wypadku powódka wymagała w większym zakresie pomocy innych osób w codziennych czynnościach, jak robienie zakupów, sprzątanie, wnoszenie śmieci, rzadziej wychodziła na spacer, co wynika z zeznań świadków T. F., M. G. i częściowo J. J.. Miarkując zadośćuczynienie, Sąd miał ponadto na uwadze, że przedmiotowy wypadek skutkował u powódki rozstrojem zdrowia psychicznego. Jak wynika z opinii biegłego psychiatry W. I. (k-121 i nast.) u powódki wystąpił zespół stresu pourazowego, skutkujący długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 4%.

Strona pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę, powstałą u powódki, będącą bezpośrednim następstwem wypadku z dnia 4.11.2013r., jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku, z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, na podstawie art. 436§1 kc w zw. z art. 822 § 1 i 2 kc.

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 i 2 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z wypadkiem. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość (tak: wyrok SN z dnia 20.04.2006r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 8.02.2006r., I A Ca 1131/05, LEX nr 194522).

Sąd podzielił stanowisko powódki, że dotychczas wypłacona z tego tytułu kwota 1500 zł była stanowczo za niska i nieodpowiednia do rozmiaru krzywdy. Rozmiar krzywdy, która dotknęła powódkę na skutek przedmiotowego wypadku, uzasadnia przyznanie jej zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł. Suma ta uwzględnia rodzaj naruszonego dobra, jakim jest zdrowie człowieka, wiek powódki, rozmiar cierpień, odczuwanych przez nią w związku z

dolegliwościami bólowymi ręki i klatki piersiowej, związanymi z tym ograniczeniami w życiu codziennym, koniecznością korzystania z pomocy osób trzecich oraz objawami stresu pourazowego (lęki, trudne wspomnienia, problemy ze snem), powodującymi rozstrój zdrowia psychicznego i długotrwały uszczerbek na zdrowiu - w wysokości 4 %, przy czym oceniona przez lekarza wysokość doznanego uszczerbku jest tylko kryterium pomocniczym dla ustalania wysokości zadośćuczynienia i sama w sobie nie decyduje o należnej z tego tytułu kwocie. Zarazem Sąd miał na uwadze, że nie wszystkie dolegliwości i schorzenia, w szczególności związane z bólami kręgosłupa czy głowy, miały związek z przedmiotowym wypadkiem. Wyżej wskazano w jakim zakresie twierdzenia powódki nie znalazły potwierdzenia w przeprowadzonych dowodach, co powodowało obniżenie zadośćuczynienia z łącznej kwoty 8.000 zł, żądanej przez powódkę, do kwoty 5.000 zł. Uwzględniając fakt, że dotychczas pozwana wypłaciła z tego tytułu kwotę 1.500 zł, zasądono brakującą różnicę z odsetkami ustawowymi od dnia 21.02.2014r., tj. od dnia następnego po upływie ustawowego 30-dniowego terminu na likwidację szkody przez pozwanego, licząc od dnia 20.01.2014r., tj. od dnia, w którym – zgodnie z zarzutem – pozwany otrzymał zgłoszenie szkody. Powódka nie wykazała, że pismo z dnia 13.01.2014r., zawierające zgłoszenie szkody (k-54), zostało doręczone pozwanej wcześniej (art. 6 kc).

Mając na uwadze ustawowy okres 30 dni na likwidację szkody, pozwana była w opóźnieniu w zapłacie odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia od dnia 21.02.2014r., co powoduje obowiązek zapłaty odsetek ustawowych (art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 455 kc i art. 817§1 kc w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych). Domaganie się przez powódkę odsetek od daty wcześniejszej (tj. od 19.02.2014r.) nie ma uzasadnienia w powołanych przepisach.

Sąd oddalił powództwo co do żądania ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku powódki. Sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia nie powoduje istnienia interesu prawnego (art. 189 kpc). W przypadku powstania nowej szkody, w związku z przedmiotowym wypadkiem, powódka może wytoczyć powództwo o zasądzenie. W świetle przepisu art. 442¹ § 3 kpc w aktualnym brzmieniu, nie można tu mówić o czasowym ograniczeniu dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody na osobie, która w tym przypadku jeszcze nie powstała lub się nie ujawniła.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III wyroku oparto na przepisie art. 100 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, przyjmując, że pozwana przegrała sprawę w 55 %, powinna zwrócić powódcie koszty zgodnie z wynikiem procesu. W skład kosztów procesu, poniesionych przez powódkę wchodzi: opłata sądowa od pozwu – 325 zł, wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł, wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 255,76 zł (łącznie 1797,76 zł). W skład kosztów procesu, poniesionych przez pozwaną wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym 1200 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł (razem 1217 zł). Łącznie koszty procesu w sprawie wyniosły 3014,76 zł. Powódka, zgodnie z wynikiem procesu, powinna je ponieść w kwocie 1356,64 zł (45%). Skoro poniosła je w kwocie wyższej, pozwana powinna zwrócić jej różnicę (1797,76 – 1356,64 = 441,12).

Orzeczenie w pkt IV wyroku oparto na przepisie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.